

» TELEGRAMA

Niño de Elcheri euskal nazionalitatea emango diote martxa honetan: flamenkoari azkenaldian astinaldi ederra eman dion musikaria Bilboko Kafe Antzokian izango da martxoaren 17an **STOP Mr. Señora** antzezlan eskainiko du **Metrokoadroka** kolektiboak Donostiako Ernest Lluch kultur etxean hilaren 17an. Eta sarrera doan da! **STOP Maika Etxekopar** eta **Elodie Baffalio** Baionako Euskal Museoan ariko dira zuzenean hilaren 18an. Korrika Kulturalaren baitako ikuski-zuna da eta 11:00etan hasiko da **STOP**

» DISKOA

Ez dituzue erraz lumatuko

Iker Barandiaran
@IkerBarandiara

Airwalk
LUMA

Autoekoizpena, 2017

Luma taldeko kide
Xabi eta Adrian donostiarrak.

Adinak eta esperientziak zeresan handia dute bizitzako arlo askotan, eta seguruenik horregatik askotan atzera begiratzen dugu, jakitun izanda gure garai bateko erreferenteak ez direla errepikatuko, atsekabe puntuarekin. Bai, ia ezinezkoa da bizitzako beste garai jakinetan kantu batzuekin lortutako atxikimendua errepikatzea eta hankaz gora jartzen zaituzten proposamen berriak aurkitzea oso zaila da. Baina, onartu dezagun, niri behintzat aspaldian sorpresa handiena sorrarazi didaten taldeak musikari oso gazteek osatutakoak izan dira. Eta horien artean sorpresa oso atsegina izan da Luma bikotea ezagutzea. Lagun pare baten aholkua, interneten bideo batzuk ikusi izana, zuzenean beraiekin gozatzea eta, orain, diskoa entzutea. Izan ere, jauzi handia dute zuzenekotik diskora, eta alderantziz: plano desberdinak dira.

Luma Xabi eta Adrianek osatzen dute, Donostiako 24 eta 22 urteko bi gaztek. Skate egitera eta kontzertuak ikustera batera joaten ziren eta halako batean musika talde bat sortzea erabaki zuten. Aurretik blues proiekturen baten murgilduta egon baziren ere, orain dela bi urte jarri ziren martxan. Gitarra eta bateria, ez dute besterik erabiltzen eta,

egia esanda, oso ondo moldatzen dira. Xabik irudimena dauka gitarra jotzen eta nerbioa, eta erregistro ziurreko ahotsa, ingelesezko dikzio oso sinesgarriarekin. Adrianek, berriz, estilo handiko astindua du, oso aberatsa.

Iazko maiatzean *Club* lana kaleratu zuten, lau kantuz osatutakoa. *Cueva* kantua zuzena da, gordin samarra eta rockeroa, pausatuagoa bada ere punkaren trinitatetik –Stooges, Ramones, Damned...– edaten duena. *Clubek* badu labeleko stoner-rocketik baina nonbait Jim Morrisonen kadentzia ere jaso du. *Messman* zikinagoa (distortsionatua) eta era berean dantzagarria, post-punk-arekin inoiz dantzatu duenaren seinale. Eta, azkenik, *Maniac*-ek New Yorken erditutakoa dela dirudi, Ramonesen ahaidea da, baina paradoxikoki RIPen *Mundo muerto* nabari daiteke atzealdean.

Orain otsailean kaleratutako *Airwalk* aurkezten dihardute, nahiz eta zuzenean ikusi eta entzun daitekeenak kutsu grungeagoa eta rockeroagoa, indartsuagoa, duen. *Borne* psikodeliaren eta 90eko hamarkadako noise-aren arteko entsalada da, erritmo dantzagarriak ere batzen dituena. *Trampantage* labeleko noise-popa da, Sebadöh iparrean izan dezakeena: *Denboraren* (hauxe ere ingelesez) rock malenkoniatsua da, landua erabat. *Sparkie sparkie*-n, berriz, Pixies melodikoenak Ingalaterrako power-popa lagun; eta, azkenik, *Players* post-rock (analogiko) baina ia elektronikoa, dantzagarria. ■